

[Arthur Jacobsen.]

livets behov for indkomst- og skatteudjævning, at det bliver afvejet med ønsket om, at man undgår, at afskrivningsreglerne bliver benyttet til direkte skatteomgåelse. Det må være muligt for de erhvervsdrivende at udsætte beskatningen, så længe de investerer, men de må ikke kunne frigøre en for stor afskrivning til forbrugsformål uden efterbeskatning. Det må tilstræbes, at reglerne udformes, så at de mindst muligt hæmmer erhvervslivets mobilitet. Jeg synes ikke, man har tid at vente alt for mange år på afskrivningsudvalget, og jeg håber, at finansministeren kan sætte fart på løsningen af problemet med afskrivning på bygninger.

Finansministeren (Grünbaum): Den interesse, der også her i dag har vist sig for modernisering af reglerne for bygningsafskrivninger, kan kun glæde mig. Jeg har jo flere gange givet udtryk for, at disse regler trænger til en ganske væsentlig modernisering. Opfordringen til at få afskrivningsudvalget til at afslutte sit arbejde vil jeg gerne følge op, men jeg kan give den oplysning, at jeg har gjort det på forhånd. Afskrivningsudvalget skulle have været færdig pr. 1. november efter det, jeg bad dem om i sin tid, men det samlede udvalg har gennem formanden anmodet mig om, at de fik 2 måneder mere, og det har de fået, og de mener altså at kunne afslutte deres arbejde i meget nær fremtid.

Men jeg takker for interessen. Det var jo ikke mig, der ville have, at forslagene skulle gå tilbage til afskrivningsudvalget. Det var ikke mindst hr. Alfred Bøgh og venstre og de konservative, der var fremme i udvalget med det, og som den forhandlingsvillige person, jeg altid er, bøjede jeg mig for det og sagde: ja men så lad det gå til afskrivningsudvalget.

Jeg takker hr. Alfred Bøgh for, at han siger regeringens erhvervsuvenlige politik i stedet for regeringens erhvervsfjendtlige politik. Der er sådan lidt fremskridt.

Jeg har ellers ikke mange bemærkninger at gøre. Jeg har jo i den tale, kan man måske sige, jeg holdt her ved indgangen til debatten, gået de forskellige punkter igennem og givet udtryk for, hvad der var min og regeringens indstilling til de forskellige

problemer, og det ville jo blive en gentagelse, hvis jeg her skulle gå de forskellige ting igennem. Men der er forskellige mere politisk betonedede betragtninger, jeg nok vil sige lidt om.

Jeg må vende mig lidt imod hr. Alfred Bøghs påstand om, at det var finansministerens oprindelige forslag, finansministeren med vold og magt ville have igennem. Det er jo ikke i overensstemmelse med de historiske kendsgerninger, eftersom jeg allerede ved et møde med hovederhvervsorganisationerne og inden behandlingen i folketinget selv stillede forslag om, at man ændrede dette forslag, således at der kom en betydelig langsommere afvikling af de bestående ordninger end efter det oprindelige forslag. Det er altså ikke noget, jeg er blevet tvunget til her i folketinget.

Med hensyn til samarbejdet med SF må det for jeg ved ikke hvilken gang siges helt klart, at vi har altså dette samarbejde med SF, og vi har det i særdeleshed på skatteområdet, idet det var de to partier, socialdemokratiet og SF, der var sammen om at gennemføre skattereformen. Det kan man tage, eller man kan lade være med at tage det, men det er altså en situation, som eksisterer, og det er det grundlag, vi arbejder på. Så jeg synes, man nu skulle prøve på at indrette sig på det og ikke i virkeligheden motivere sin egen manglende vilje eller evne til samarbejde med, at socialdemokratiet har dette samarbejde med SF. Det har dog allerede vist sig ved flere lejligheder, at også med samarbejdet mellem socialdemokratiet og SF har det været muligt at skabe samarbejde med andre partier.

Med hensyn til bemærkningerne om konjunkturudviklingen vil jeg gerne sige, at det er noget, vi er meget åbne over for i regeringen, men jeg har da forstået det sådan, at fra oppositionens side var man ikke meget tilbøjelig til at ville tage hensyn til konjunkturudviklingen, når man skulle diskutere, hvorledes afskrivningsreglerne skal være indrettet. Man har jo i virkeligheden konjunkturregulerede afskrivningsregler i forskellige lande. Tyskland har det, og svenskerne har haft det i mange år, ikke i den form, at selve afskrivningsreglerne ændres, men i form af særlige investeringsafgifter, som kan gøres større